

بسم الله الرحمن الرحيم
از حکم نورانی حضرت امیر مؤمنان صلوات الله و سلامه علیه
در محضر آیت الله استاد محمد شجاعی مدظله العالی

« إَجْعَلْ هَمَّكَ لِمَعَادِكَ تُصْلِحِ »
هَمَّتْ رَا مَخْصُوصَ مَعَادَتِ قَرَارِ بَدَه تَا صَالِحِ بَاشِي، تَا دَرِ صِلَاحِ بَاشِي.
غَرَّرَ الْحَكْمَ ج 1 ص 36

مجموعاً به وجود خودتان خوب دقت کنید که هم شما بر چیست؟ هم غم شما در 24
ساعت چیست؟

اگر هم غم غمّتان آخرت است، امید هست و اگر نیست، امیدی نیست. خوب بررسی کنید و سعی کنید
اشتباه نکنید، نفس شما با کید خفی شیطان خودتان، شما را فریب ندهد.

هم غم شما به چه مصروف است؟ ناراحتی تان از چیست؟ غصه هاتان از چیست؟ اگر دیدید معاد
است، آخرت است، در راه صلاح و اصلاح هستید. اما آن چیزی که برای آن شب و روز سعی می کنید،
بود و نبود آن شما را ناراحت می کند، غیر خدا، غیر آخرت است ولو برای آخرت قدمهایی بر می
دارید، حتماً راه صلاح نیست، شما در راه نجات نیستید.

اگر یک وقتی به راه افتادید، واضح و روشن شد هم و غم شما آن سو است، حاکم بر وجود شما
چیز دیگر است، گذشته شما، شما را محزون کرده که چه کرده اید و جبران می کنید، وقتی
اینطور بود بدانید راه امیدی هست؛ اینجور آدمها به دنیا هم می پردازند، شبیه کسی است که به
کاری در حاشیه می پردازد.

در سوره مبارکه « ص » آیه 26 از حضرت داود علیه السلام ذکری می فرماید؛ می فرماید: بنده اواب
من بود، ای داود تو را در زمین خلیفه قرار دادیم، بین مردم با حق حکم کن؛ از هوی تبعیت
نکن که تو را از راه حق منحرف می کند.

به اندازه ای که انسان از هوی تبعیت کرد اگر چه کم، از راه گمراه شده است، هر چه بیشتر باشد
به همان اندازه از راه حق منحرف شده است. این خیلی تکان دهنده است اگر انسان دقت بکند و
اگر تشریح بشود، تفسیر بشود، بیشتر می فهمد؛ اگر ما به خودمان تطبیق بکنیم که چقدر تبعیت از
هوی است، می شود سخت نگران نباشد؟ پیر نشود؟ می شود خوش باشد؟!

دنبالش می فرماید: حقیقت این است آنها که از راه خدا گمراه می شوند، برای آنها عذاب شدید است چون یوم حساب را فراموش کرده اند. انحرافهای عوام را بیاد بیاورید و این آیه را نیز دقت کنید؛ عوام آن است که قرآن را خوب نمی فهمد. آیا می شود این آیه را طور دیگری معنی کرد؟ آیا می شود گفت، آنها که از راه خدا منحرف شدند، خدا ارحم الراحمین است؟

شنیده اید کرکس، بانگ مرغان را در می آورد تا مرغها را جمع کند؛ این را مولوی می گوید:

معرفتهای تو چون بانگ سفیر صد هزاران مرغ آن ره زده است در هوا چو نیشنود بانگ سفیر	بانگ مرغاناست اما مرغ گیر مرغ غره کاشنایی آمدهاست از هوا آید شود اینجا اسیر
--	---

در اصول کافی باب فضل قرآن، امام باقر علیه السلام از حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و آله و سلم، روایتی را نقل می فرمایند: *إِنِّي لَأَعْجَبُ كَيْفَ لَا أَشِيبُ إِذَا قَرَأْتُ الْقُرْآنَ*؛ برای من تعجب آور است که چگونه می شود من پیر نشوم وقتی قرآن می خوانم. و در روایت دیگر هست که سوره هود و واقعه ... مرا پیر کرد.

انسان اگر در حدّ خودش قرآن را بفهمد فریادش بلند می شود، اگر خودش را با آن تطبیق نکند کما اینکه اهلش این چنین هستند.